

Opgroeien
doe je niet alleen

Aida is pleegmoeder van een niet-begeleide minderjarige

Stapje voor stapje vertrouwen winnen

In 1991 kwam Aida zelf als 16-jarige aan in ons land, samen met haar broer, op de vlucht voor de oorlog in Angola. Ze kwam terecht in een opvangtehuis van het Rode Kruis in Deinze, maar in de weekends en vakanties ging ze logeren bij een gezin in Leuven. Die positieve ervaring wilde ze graag zelf ook aan iemand geven.

“Helena was nog maar zes jaar toen ze uit Angola naar België kwam, nu zes jaar geleden. Haar oudere broer kon niet voor haar zorgen en hij had het er heel moeilijk mee om zijn zusje zomaar achter te laten bij een vrouw die hij niet kende. Ook voor Helena was het wennen. Ze had al zo veel meegemaakt, had al in verschillende centra gewoond, dit was de zoveelste verandering.”

‘In het weekend bracht ik haar soms terug naar de voorziening, omdat ze haar vriendinnetjes miste’

“We begonnen met kleine stapjes. Ze kwam voor een paar uurtjes bij mij thuis met de sociaal assistent, die dan even wegging en haar later weer ophaalde. Of ik kwam naar de voorziening in Anderlecht waar ze verbleef en dan deden we samen een uitstapje om elkaar beter te leren kennen. In de weekends was ze vaak alleen in het centrum, omdat de andere kinderen die er woonden, in het weekend naar hun ouders gingen. Dan kwam ze bijvoorbeeld een keertje slapen om te wennen.

Na een maand of twee kwam ze dan definitief bij mij wonen. In het begin was het moeilijk. Ze wilde terug naar de voorziening, naar waar ze vandaan kwam. Ik bracht haar er één keer in de week naartoe, zodat ze kon spelen met haar vriendinnetjes. Later gingen we nog wel eens in het weekend, zodat ze het niet te veel zou missen. Haar broer kwam geregeld langs om te zien of alles oké was, maar nu heeft hij er vertrouwen in. Ze gaat nog steeds af en toe bij hem logeren.”

‘Mijn eigen kinderen zeiden: als jij pleegzorg wilt geven, dan moet je dat doen’

“Ik heb zelf twee kinderen, een zoon en een dochter, die 17 en 19 jaar waren toen Helena bij ons kwam wonen. We hebben er veel over gepraat en hun mening was: ‘als jij dat wilt doen, dan is dat oké voor ons’. Maar in de dagelijkse praktijk is het niet altijd gemakkelijk om iemand in huis te nemen die je niet kent. Mijn kinderen accepteerden het, maar toch zeiden ze soms als er problemen waren: ‘het is jouw beslissing, jij hebt haar in huis gehaald’. Intussen woont Helena zes jaar bij ons en het gaat goed. In het begin had ik heel intensief contact met de diensten: haar voogd, haar begeleiders bij Pleegzorg, haar psycholoog. Ze hebben mij heel goed geholpen om alles te regelen, zoals het vinden van een goede school. Ze had emotionele problemen vanwege alles wat ze had meegemaakt. Ze kon erg agressief zijn, maar dat gebeurt nu minder vaak. Vroeger werd ze heel hard geraakt als er iets gebeurde, maar nu begrijpt ze het beter. Het was niet altijd gemakkelijk, maar een kind laat je niet zomaar aan zijn lot over.”